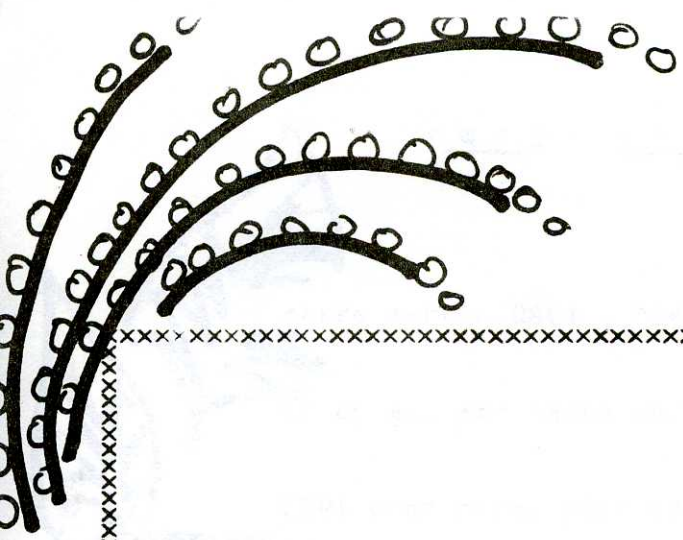

בנימין (ארכיון)

6.4.84

Handwritten signature or initials.

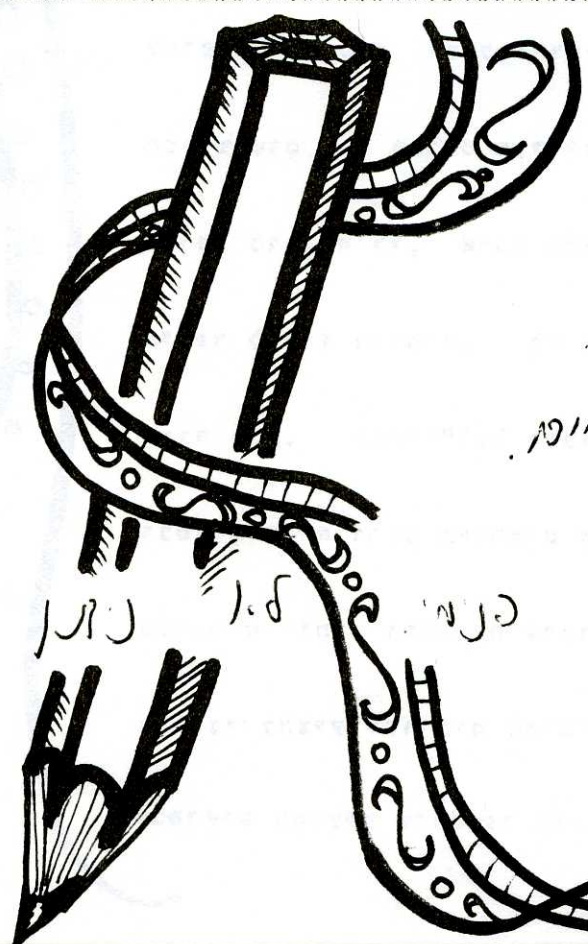
קוראים יקרים.

כעבדים נאמנים אנו שבים אליכם בשלישית . וגם לזאת יקרא
 התמדה , שהרי גם בלהתחיל, להפסיק, ושוב להתחיל יש מן
 מחזוריות המדברת בעד עצמה.
 סיסמתינו היא קוראים כותבים כותבים קוראים ודיו לחכימא
 ברמיזא

המערכת .

- המערכת - י.ש.
- הגהה - י.ש.
- הצפסה - י.ש.
- דפוס - י.ש.
- האיט - י.ש.

פירוש
 אשכול - חייב

"שם סלסלה"
 ארבעה

בחדש פברואר 1982, "כל סוטה" התעורר לחיים חדשים לפעם השניה וברכנו על כך אז. אבל התחיה החזיקה מעמד שנה וחצי בלבד, מספר 56 מחודש אוגוסט 1983 ליחר דיוק, ושוב עלון "הצעירים בלב וכנפש" גסס. ולפני הגסיסה, הח"מ כתב מאמר פרידה לעלון כי לפי דבריו, הסערה שהשתוללה בתוך המשק המחוצה לו בגלל התבטאויות שונות בעלון הייתה עבורו הוכחה שאמנם הוא חושב שהוא נשאר "צעיר בלב וכנפש" אבל בוודאי אינו כבר צעיר. במחשבה והיחיסות לערכי יסוד של חיים בצוותא. והנה, יש לנו שוב התעוררות לחיים חדשים, לפעם השלישית. ואיך אפשר שלא לברך על היוזמה שמתחייבת? כאשר הזמנתי את עצמי לישיבת המערכת ונסיתי להסביר שכל מה שראוי להדפס ולפרסום יכול להופיע ב"דברי הכפר", הוברר לי מעל לכל צל של ספק שישנם כמה חברים צעירים שברצונם להגיד משהוא אבל, בגלל סיבות שאינן מובנות לי, אינם מסוגלים להעלות את מחשבותיהם על הנייר אם זה מיועד לעלון הוותיק. לא הגיוני אבל עובדה! לכן, לברך על היוזמה, צווה הוא. לאחל "לכל סוטה" חיים ארוכים ומגוונים ומלאים כל טוב. ובסוף, היות ורוב הקוראים של "כל סוטה" יהיו, כמו בעבר, חברים שהם מבוגרים יותר ומהווים ציבור הקוראים הנאמן והקבוע של "דברי הכפר". ברצוני להציע לעורכים להוסיף מדור לעלון שיהיה מפתח והסבר לכל המילים ובטואים החדשים שיופיעו בו.

בהצלחה! המייסד.

מה לא נשמע בכפר הנשיא

* מדו"ח התעסוקה של ועדת כוח אדם עולה כי "בענף הילדים" ישנו עודף

מורגש של עובדים. מספרות עומדות בשער חסרות תעסוקה. המפעל "מופגז"

בעובדים ואבטלה סמויה שוררת במקום. מיני פשוט לא יודע מה לעשות

עם עודף האנשים והועלה הרעיון של שבוע עבודה מקוצר עקב האינפלציה

בכח אדם.

* מכובדים ממחנה "האסטניקים" ומכובדים אחרים מן המחנה השני

" סולחה " כדאי לבוא יהיו סטייקים, צ'יפס ובירה.

* איציק היחבל לחבחות.

* אד משיח הבין את הסרט של יום שישי בערב.

* לשמעון האקונום יצא " שם " בסביבה של אחד שיודע לחסוך ו

המזון ולהישתמש בעודפים להשקעות בבורסה. הוא הוזמן לכמה משקים על

מנת להדריך ולהרצות בנושא.

* קבוצת הרוגבי שלנו שוב לא הכזיבה במשחק האחרון נהרגו ארבעה וכרוע

הם מחלימים מפציעתם הקשה. שני פצועים קשה חזרו לשגרה האפורה לאחר

ארבעה ימי אירוח במלון רמב"ם בחיפה.

* לאחר הסרט "מקס (מדר) הזועם" ניראו החברה מחברת הילדים מסתובבים

על הפק - פק של הלול. (א.צ.ין חנוכה שנה וחמיק)

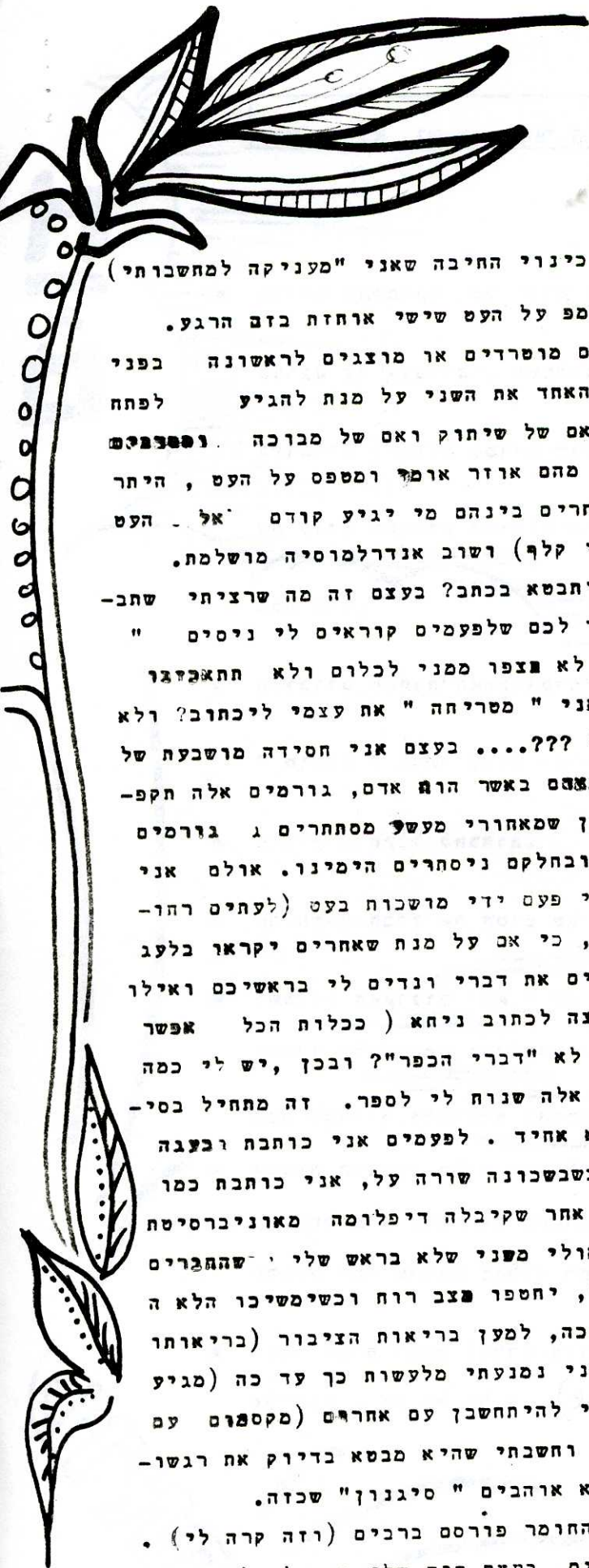
ש ל ו ם

ש ב ח

X X X

ת.ת.

תורת

צריך להתחיל ליכתוב ואיפשהו בראשי, הדיירים (זהו כינוי החיבה שאני "מעניקה למחשבותי) מחרוצים, ניתקלים באחד בשני, אך מסרבים לתפוס טרמפ על העט שישי אוחזת בזב הרגע. לא תמיד זה ככה אבל דיריו של ראשי. אבל תמיד כשהם מוטרדים או מוצגים לראשונה בפני אחרים, הרי שהם מאבדים את שליטתם העצמית, דוחפים האחד את השני על מנת להגיע לפתח היציאה. כשהופ! מגיעים המה עדין, חוטפים עוית אם של שיתוק ואם של מבוכה. נפוצים לעלות על בעט המצפה להם בכליון עינים. ובסוף אחז מהם אוזר אומץ ומספס על העט, היתר מתקנאים בו על אומץ ליבו ואצים שועטים אחריו. מתחרים ביניהם מי יגיע קודם אל העט הקטן והאומלל (גם כשניספתי עט גדול יותר, לא הלך לי קלף) ושוב אנדרלמוסיה מושלמת. נכון שצירתי לכם תמונה שושלמת על " כמה קשה לי להיתכטא בכתיב? בעצם זה מה שרציתי שתב- ינו ועל כן אשאיר את תמונת המצב כמות שהיא ולא אספר לכם שלפעמים קוראים לי ניסים " (איזה מזל שאחם לא שזה מסתדר לי לפעמים. באופן זה לא מצפנו ממני לכלום ולא תתאכזבו במידה וציפיותיכם לא ימולאו). אז איך זה שבכל זאת אני " מסריחה " את עצמי ליכתוב? ולא סתם באופן חד פעמי כי אם קבוע? ומה גם שב"כל סוטה"??... בעצם אני חסידה מושבעת של גורמים, נסיבות וסיבות. אני מאמינה שבכל מעשיו של האדם באשר הוא אדם, גורמים אלה תקפ- ים (ועל זה אני חייבת לומר "פילוסופיה בגרוש"). מובן שמאחורי מעש מסתתרים ג גורמים סיבות ונסיבות (לפי גירסתי) אשר בחלקם גלוציים בפני ובחלקם ניסחורים הימינו. אולם אני אגלה באונצפס רק את אלה שנוח לי לספר עליהם. מידי פעם יזי מושכות בעט (לעתים רחוקות ללא כחל ושרק). לא סתם בשביל עצמי (כי מה הטעם), כי אם על מנת שאחרים יקראו בלעג (ז כל לבטע עצמי). אני מדמינת לעצמי כיצד אתם קוראים את דברי ונדים לי בראשיכם ואילו יכולתי לשתול מילים בפיותיכם לבטח הייתם אומרים: רוצה לכתוב ניהא (ככלות הכל אפשר לסבול זאת), אבל למה לא ב"דברי הכפר"? אז למה באמת לא "דברי הכפר"? ובכן, יש לי כמה סיבות טובות לא לעשות זאת וכהרגלי בקוצר אפטר רק על אלה שנוח לי לספר. זה מתחיל בסי- ננון כתיבה צניגמר בחוכן. סיגנון הכתיבה שלי מאד לא אחיד. לפעמים אני כותבת ובעגה רחובית נוסח ג'ימונה (דימונה בלע"ז), לעתים רחוקות כשבשכונה שורה על, אני כותבת כמו שות חנכית ולעתים עוד יותר רחוקות אנו מתבטאות כמו אחר שקיבלה דיפלומה מאוניברסיטת יייל", אז למה בכל זאת אני לא כותבת ל"דברי הכפר"? אולי משני שלא בראש שלי. שהתגורים דפדפו ב"דברי הכפר", יקראו את " ביננו לבין עצמנו", יחטפו מצב רוח וכשימשיכו הלא ה יראו את מה שעלולה הייתי לכתוב ויתקפלו לשניים. ככה, למען בריאות הציבור (בריאותו נפשית) המעורעת ממילא (ומי שלא חושב ככה שיקום), אני נמנעתי מלעשות כך עד כה (מגיע י צל"ש לא?). נוסף לזאת אני מן אחת כזאת שכותבת בלי להיחשבן עם אחרים (מקסמום עם צמי), אם קרה ורציתי להתבטא במילה בוטה (תכלס גסה) וחשבתי שהיא מבטא בדיוק את רגשו- ילא הייתי מעלה על דעתי להשמיטה מפני ש"דברי הכפר" לא אורבים " סיגנון" שכזה. אם לא הייתי רוצה לשמוע ביקורת על כתיבתי עוד לפני שהחומר פורסם ברבים (וזה קרה לי). שנון סיבות נוספות אבל לא רוצה להמשיך ולהעלותם במילים, בעצם היד שלי מתחילה לחרוק העט מנסוף משקל אז אעצה. " בקיצור " מכאן נולד שצלי הצורך בעיתון ליבראלי או לפחות

